

ZPRÁVODAJ 9

72. Jiráskov Hronov

SOBOTA 10. SRPNA 2002

NIKDY JSEM NECHTĚL V AMATÉRSKÉM DIVADLE DĚLAT SUDÍHO, říká profesor Jan Císař

Letošní, 72. festival Jiráskův Hronov symbolicky zahajovala Kněžna. Řekli jsme si tedy, že by bylo vhodné, aby jej uzavřel Císař. A to nikoli císař ledajaký, ale ten náš legendární... pan profesor Jan Císař.

Hronov, na který jsem začal jezdit a bylo to v roce 1971, je zcela jiný než Hronov roku 2002. Mění se ovšem cestou evoluční, jsou to takové plíživé změny, ale nakonec si ten nový směr divadla vždycky najde cestu. Zažil jsem chvíle v období předlistopadovém, kdy se na nejvyšších místech nechťelo dát Hronovu jinou podobu. Bylo tu obsahové, ideologické a politické uzavření před jistými podobami amatérského divadla. Ale vždycky se najdou lidé, kteří přijdou na to, jak to, co je potřeba, někudy prosadit. Ukázat, že amatérské divadlo má ještě jiné tváře, než tu zaběhnoutou, tradiční podobu. Hronov, který je s amatérským divadlem hluboce spjat, se proměnil radikálně. Je to dnes jeden velký seminář; o tom, jak bude vypadat, dnes rozhodují seminaristé. Dřív se například do divadla chodilo jen v černých šatech, a panovala velká nelibost nad tím, když to někdo nedodržel, a podívejte se dnes! Dramaturgicky se Hronov dnes neuzavírá žádné podobě, kdo je nominován, doporučen, tak se na Hronov dostane, a je to často velice různorodá směs.

Amatérské hnutí u nás je velice rozsáhlé, ale stále je můžeme dělit na taková ta divadla sousedská, která hrají většinou na vesnicích, a na divadla přehlídková...

Já nevím, jestli to dělení je tak úplně správné, spíše bych rozlišoval soubory, které nemají ani ambice, ani předpoklady, ani zázemí k tomu, aby se někde dál dostaly a ani se jim nechce přilížit se někde dostávat. A pak si myslím, že jsou soubory, kde se scházejí citlivější lidé, lidé, kteří jsou dokonce svým způsobem disponováni k tomu, aby to divadlo dělali na určité úrovni, kteří se pokoušejí proniknout dál, a ti se pak dostanou do soutěží. Já si nemyslím, že všechny soubory musejí nutně chodit do soutěží. Ale jsou soubory ambicióznější, které po tom touží. Ta soutěž je pro ně nabídka, která, když ji objevíte a jste schopni s ní zacházet určitým způsobem, může být velice cenná. Soubor tak vstupujete do jistého srovnání, dostane se mu určité reflexe, jak je na tom, co umí, neumí, kde má nedostatky, kudy se ubírá. Já třeba nemám nejmenší potřebu souboru vysvětlovat, jak by to divadlo měli dělat. Proč? To je jejich věc. Na nižší úrovni přehlídek to samozřejmě musíte hlídat a říct jim: víte přátelé, to se vám moc nepovedlo, a když už to chcete takhle dělat, tak byste na to měli jít odtud a odtud... tohle je šance, že si soubor objeví jisté souvislosti, a čím je vyspělejší, čím více se o divadle dovídá, čím více má vnitřních dispozic o tom divadle přemýšlet, tak tím spíše se v té soutěži cítí jak ryba ve vodě. I když se ti lidé můžou šíleně namáchnout. Myslí si třeba, že udělali veledílo, a v té soutěži to vyjde, že to veledílo není.

Ten druhý typ divadla, o kterém jste mluvil, sousedská divadla, se málokdy někde na přehlídku dostanou. Oni pracují jiným způsobem, a nechťejí, aby jim do toho někdo mluvil. Jsou uzavřeni v určitém typu práce, způsobu, jakým se prezentují, a nechťejí, aby jim do toho někdo sahal a kritizoval je. Takže si potom třeba zakládají vlastní festivaly, kam si zvou divadla podobného typu, a kde se vždycky přátelsky porovnají...

V jednom z představení letošního Jiráskova Hronova, Hoši z národáku, které hrají divadelní kritici ze spolku Puchmajer, je divadlo srovnáváno s fotbalem. Nepřipadáte si Vy trochu jako fotbalový sudí?

Já jsem nikdy nechťel v amatérském divadle dělat sudího. Nikdy jsem si nemyslel, že tam dělám kritiku. Kdyby jsem si myslel, že je třeba se zabývat touto specifikou. Napsal jsem takovou knížku **Práce porotce v amatérském divadle**, kde jsem vymezoval, že kritika v takovém tom pěkném, a na druhé straně absolut-

pokračování na str. 2

Problém není v tom, že bychom vyžadovali zábavu, ale v tom, že ji nevyžadujeme. Kdyby diváci skutečně trvali na zábavnosti samotné, pak by divadla na celém světě a) byla jednou provždy úplně prázdná, b) začala by produkovat mnohem závažnější díla.

Peter Brook

Sokolovna od 8.00 do 13.00 hod.
Předvádění ukázek seminářů

Malý sál JD od 9.00 do 11.00 hod.
Diskuzní klub

Malý sál JD ve 14.00 hod.
Problémový klub

Jiráskovo divadlo od 14.00 a 19.00 hod.
DS Bratří Mrštíků Boleradice
Podle G. B. Shawa:
Pygmalion aneb My Fair Lady ze Zelňáku

Sál J. Čapka v 16.30 a v 20.00 hod.
Nezávislé divadelní studio De Facto Mimo
Jihlava
Verena Kanaan: Drahoušek Anna

Pochod dechové hudby ZUŠ městem
v 16.30 hod.

Park A. Jiráska v 17.00 hod.
Promenádní koncert
Dechové hudby ZUŠ Hronov

Náměstí Čs. armády ve 21.45 hod.
Slavnostní zakončení
72. Jiráskova Hronova
Ohňostroj

NAD RÁNEM

Pátá, právě teď odbila pátá
Redakce do tiskárny
chvátá, právě teď rychle chvátá...

Ivo, Mesy, Helenka, Vláda se Zlatým Aloisem,
Jana a v popředí Jára

ANKETA

Jaká divadelní, filmová či literární postava nejvíce odpovídá vaší osobnosti, vašemu naturelu? Do jaké role byste sám sebe jako režiséra obsadil?

Václav Špirit (režisér, vedoucí kursu Abeceda divadla): Nejblíže postava z celé světové literatury je mi Markéta Lazarová. Její osobnost je mi velmi blízká, pojmenoval jsem dokonce podle ní svou dceru. A pak mám - jako čtenář - rád Phila Marlowa. Do té role bych se obsadil, tu bych si rád zahrál.

Radmila Hrdinová (redaktorka, kritička): Před pár lety hostovalo na Jiráskově Hronově ořechovské divadlo s inscenací Lucerny. Tehdy jsem se na stránkách samizdatového Jezečka Kamzíčka (kdeže jsou ty časy a kde Petr Lébl!) svěčila se svým snem vytvořit jeden z pařezů v Peškově „hejkalovském“ lese. Asi bych u toho zůstala. Na rozdíl od všech těch Cyranů (ale jo, taky jsem si ho hrála doma před kredencí, když mi bylo třináct) a Líz Doolittlových mě lidi už nějak nelákají. Pařez, to je role!

Lenka Lázňovská (IPOS ARTAMA): Když jsem se začala věnovat divadlu, toužila jsem vždy po Jülii, neboť mě velice ovlivnila Krejčova inscenace z Národního divadla. Dnes bych asi hrála Podivnou paní Savageovou.

Michal Dufek (mim): Z literatury jsou mi velice sympatiční Gargantua a Pantagruel. Obsadil bych se do role barokního knížete, který by právě aktivně seděl v křesle a ostatní by okolo něj pracovali, zatím co on by občas vyhlédl z okna se strohou poznámkou „rychleji“.

Dokončení ze str. 1

ním slova smyslu se o amatérském divadle prostě dělat nedá, protože amatéři mají pro tvorbu daleko složitější podmínky.

Zatímco u přehlídek na nižší stupni kritérium hodnocení stále zůstává, na Hronově je možný ten přechod, že tady už žádné verdikty nepadají. V diskusích nám jde spíše o to rozhodnout, co je diváckým zážitkem, co je záležitost vnímání představení, než o to, abychom se pokoušeli o zásadní kritické hodnocení.

Zůstaneme-li u sportovní terminologie, i ten obyčejný vesnický fotbal sudího potřebuje...

Ale divadlo opravdu není fotbal. Už dávno snili někteří divadelníci od Brechta k Honzovi, že by bylo ideální, kdyby to fungovalo jako ve fotbale nebo v jakémkoliv jiném sportu. Jsou tam naprosto přesná a jasná pravidla, která stanoví rámec, i když v rámci těch pravidel nikdy neznáte výsledek. Hra se tam vyvíjí naprosto nečekaně a nikdo neví, jak to skončí, 1:0 nebo 10:0.

To my v divadle nemáme, my nemáme jasná pravidla, vymezení, a se narodí od fotbalového soudce se nemáme o co opřít. Kritik si musí ta pravidla vytvářet, zejména dnes, kdy už téměř všechna zmizela. Ta divadla si naopak vytvářejí svoje vlastní pravidla, a já jako kritik se je musím snažit pochopit, přesně je vyložit, popsat, a teprve je v rámci jejich pravidel posuzovat.

Ta pravidla se ovšem s vývojem velmi proměňují. Jak tuhle proměnu vnímáte?

Ta pravidla se znejasňují už řadu let, v poslední době je to naprosto zrychlený a naprosto zvětšený všeobecný proces. Pravidla se začínají vlastně posouvat někdy od počátku 19. století a po celé 20. století. Doba se mění, mění se skutečnost, v níž se divadlo pohybuje, z níž čerpá a do níž se zase nějakým způsobem vrací. Skutečnost je čím dál tím složitější, mnohvrstevnatější a rozbitější. Divadlo staré normy, pravidla a kritéria nemůže zachovat, musí hledat něco jiného. Čím víc do toho vstupuje tvůrčí subjektivita, celé to hledání je více rozprostraněno, rozšířeno, stratifikováno, je mnohem vrstevnatější. Tuhle dobu prostě nemůžete zachytit kritérii 19. století! Já vím, že Stanislavskij je zakladatel jistého typu divadla, ale tvrdošíjně se držet jen takového typu divadla by dnes bylo směšné, nic by se tím nedokázalo, nikdo by to nevnímal, o ničem by to nebylo. Takže ta stará pravidla Stanislavského činohry se musejí nutně nějak proměňovat, posouvat. Žijeme v jiné době a její pravidla se musí rodit dnes.

Jak byste tyhle myšlenky konkrétně aplikoval na hronovský festival?

Vzhledem k tomu, že tady vlastně nejsou žádná jednotná pravidla, musíme si je nějak vytvořit. Snažíme se proorganizovat řadu lidí, abychom se v tom všude orientovali. Na jedné straně stále existují klasické divadelní soubory, o jejichž definici jsem se tradičně pokoušel, takové to hudebně-dramatické divadlo, a pak něco, co nazývám netradiční činoherní divadlo. Spočívá v tom, že je zachována jen základní definice činohry, tj. že je to divadlo, které je mluvené - a zbytek může být různého druhu, tam se musíme orientovat opatrně, zjišťovat, co s ním uděláme. Každé z těch představení, která přijdou ze všech stran, má své příznivce, názorů je spousta. A naším úkolem je hledat společné meze, hranice, které jsou velmi široké, ale někdy ani ty nestačí.

Letos se tu hodně mluví o ambicích, aby se Hronov postupně stal českým Avignonem...

Hronov je třeba nechat, aby se vyvinul, kam se vyvine... Jestli se sám vyvine v Avignon, ať se vyvine, ale nejde to dělat násilně. Já sám jsem byl jedním z prvních českých účastníků Avignonu ještě za Vilara, takže o tom mám svou představu. Ale myslím si, že Hronov k takové změně ještě nedozrál.

Josef Meszáros a Jana Soprová

SE SOCHOU V ČELE, VYRAZÍME SMĚLE ...

Přesně dvě minuty po půlnoci chystá se před Jiráskovým divadlem slavnostní akce - odhalení sochy jednomu z velikánů JH. Velký pěvecký sbor se sešel, aby na melodii Jesus Christ Superstar oslavnou píseň pěl, hudba hrála, děkovné proslovy předčítány byly, Modrým portugalem se křtilo a mini ohňostroj vše završil. I neodradil múzy pozdní čas. Spolu s několika přihlížejícími napjatě očekávaly, či že socha to odhalena býti má. 3, 2, 1, a žu je to tady. Další, kdo svoji sochou Hronov ozdobí, není nikdo jiný než milovaný vedoucí kurzu „S“ Milan Schejbal. Dle kuloárových zvěstí si Milan sochu odvezde na svoji chalupu, neboť jak s dojetím pravil: „Za kousek sochy šel bych světa kraj.“ A tak zůstala všem jeho ctitelům jen tato píseň, z níž uvádíme pouze část:

*Chvějem se, když jeho jméno zazní,
daroval nám spoustu dobrých rad.
Jeho jméno vyslovujem s bázní
a když nedovolí, tak nemůžem jít spát.*

*Neřídíme se vždy jeho kázni,
přesto nás má všechny stejně rád.
Protože jak on i my jme blázní,
za rok budeme tu do jednoho stát.*

*Hej sana, hou sana, sana sana hou.
Sana hej, sana ho sana.
Milane Schejbale vydrž nadále.
Sana hej, sana hou Superstar!!!*

A múzy? Zpívají si, balí kufry a již se na příští Hronov těší.

JaP

RECENZE

DDS HOP-HOP OSTROV, IRENA KONÝVKOVÁ: NASLOUCHEJ

Foto: Ivo Mičkal

Tři minipříběhy pro tři mladé hráče, prostě takové Tříkrálové vyprávění, neboť naladění či atmosféra svátků vánočních je pro ně příznačné. Prvé kolední představení se rozjíždělo ztěžka, neboť jeden z králů byl záskok, ale svěžest písně Naslouchej a neméně bezprostřednost Jonáše Konývky a Antonína Kadrika, jejich schopnost na jevišti existovat, nás přes úskalí přenesla, byť jisté volnější tempo bylo zřetelné. Tříkrálové vyprávění používá principu dramatické hry ve smyslu ukázaní postav na jevišti z lidského i zvířecího světa, jejich úkolu v příběhu, ale i zkomentování té které postavy. Tu z pozice interpreta – vykladače, tu z pozice postavy. Příkladem této polarizace za všechny ostatní budiž ztvárnění Jedličky, kde dvojí komentování bylo nejzřetelnější. Nutno podotknout, že též bylo zřetelné vědomé zaujetí postavou a situací, a neméně tak odstup od obojího. Ne snad vždy významově, ale každopádně smysluplně k věku herců. Dále jsou v inscenaci použity i vyjadřovací prostředky loutkového divadla, i když také též spíše slouží k ukazování, k představení znaku, než k proměně objektu v subjekt rozžitím, animací jako takovou. Nejblíže jí byl Kapr, na opačném pólu – jako pouhé ukazování – byly dva mrázici.

Toť asi vše, co považuji za nutné k Tříkrálovému vyprávění ostrovských napsat. Vladimír Zajíc

CO NĚKDY PONĚKUD BRÁNÍ V NASLOUCHÁNÍ

Co viděl jsem? Tré zajímavých hochů ostýchavých trochu, leč tak nějak sympaticky. Takhle je to vždycky, když věk chlapců se do jinošství láme. Už od Lva Nikolajeviče je to dosti známé. Jak zde s tím zacházeno?

Tři pohádky. Žádná z nich nemá jméno a přece společná nývá píseň jimi protéká. Co pro ně najít? Toť starost odvěká všech učitelů /- lek/ dramatické výchovy, když žák povlovně směřuje k chlapci a z pohádek očividně odrůstá. Z Němcové skočit rovnou do Prousta?! To stěží. Najít úkol pro ně, to jest to oč tu běží! Zde nevím, jestli zdařilo se. Příběhy záměrně „prostinké a bosé“ jsou jaksi žvatlavé. Rybář se bratří s havěti kapří. Čepice uplave. Vžit kapra na vánoce domů? Och, jaká zápletky a jaká šance k tomu, s tím groteskně pohrát si! Zde se jen bezzubě naslouchá. Požár se nehasí. Též jedlička ryzí s červenavým ptáčkem moc šancí neskýtá. Klukovskou duši, která snadno zmizí kryje jak ulita. Co příběh třetí? Zde konečně to letí! Zde vposledku se něco děje. Klukům se rozzáří obličej, s vervou se vervou do hokeje a už to jede! První dva příběhy jako by byly sedé, až třetí rozzáří se. Zde teprve vidíme, že smí se, že je dovoleno pro svůj svět hledat jméno právě na jevišti. Hokej a mráz mě těšil a pochybnosti tříštil. Radost viděl jsem svítit, jakou znají jen hráči, smích co se nedá chytit.

A to pro dnešek stačí!

Radovan Lipus

JAK KVŮLI VAJÍČKU ŠEL KOHOUT NA ZÁMEK - DdDd ZUŠ Děčín

Mysl je ještě obtěžkána definicemi kýče (gýča) či triviality, mnohokrát formulovanými různými podobami klišé divadelních postupů, klišé v lidské komunikaci a vnímání, střety ideologií, etickými a estetickými postuláty, postmoderními postupy etc. z dopoledních i odpoledních diskusních klubů a najednou prostinká pohádka rumunské spisovatelky slibující spočinutí a radost ze hry. Pohádka o kohoutovi, který chce pomoci dědečkovi a vydá se do císařského zámku, aby si vykoledoval zlatku na koupi vajíčka pro svého chleboďárce. Po třech zásadních a kohoutem zvládnutých peripetiích získá nejen peníze, ale i čtyři oddané slepice a tím i přehršel vajec.

Je škoda, že dramatizace předlohy více nepřihlíží k možnostem, které skýtá loutkové divadlo. Minimum dramatických situací a to, co loutkáři mohli předvést jako

Foto: Ivo Mičkal

HRONOV NAVŠTÍVIL PREZIDENT AITA/IATA

Pan Jacques Lemaire patří k nejvýznamnějším zahraničním hostům hronovského festivalu – je u nás už potřetí. Tento příjemný Francouz, kterého na festivalech věrně doprovází manželka, je prezidentem celosvětového výboru mezinárodní nevládní organizace AITA/IATA. Setkali jsme se shodou okolností před měsícem na mezinárodním festivalu v maďarské Kazinbarcize. A tak jsem se k němu hned vrhla, abych se zeptala:

● Kolik takových festivalů ročně absolvujete? „Letos jich bude celkem devět – v Belgii, Německu, Francii, Tunisku, Rusku, dva v Koreji a na podzim se chystám do Brazílie. Kromě toho připravujeme letos kongres AITA/IATA v Kanadě a a na podzim festival divadel pro děti na Kubě.“ ● Kdybyste měl srovnat atmosféru hronovského festivalu např. s tím maďarským? „Ten maďarský festival jsem vnímal jako naprosto uzavřený jen pro účastníky. V tomhle je je hronovský festival daleko otevřenější, mám pocit, že je zaměřený hodně i na místní diváky a více spojen se životem města.“ ● Jak vy jako ústřední orgán celosvětové organizace amatérských divadel můžete divadlům pomoci? Třeba finančně? „To ne, my jsme vlastně jako organizace chudí. Jsme střechový orgán a máme pod sebou síť národních organizací amatérských divadel. Ruku na žádné peníze nedržím, naopak, když chci s sebou na festival vzít manželku, musím si to „sponzorovat“ sám. Ale když jako organizace držíme záštitu nad nějakým festivalem nebo přehlídkou, tedy, když se objeví na festivalovém plakátu naše logo, tak národní organizace mají lepší šanci získat na festival více peněz ze státních zdrojů a od oficiálních organizací.“

Jana Soprová

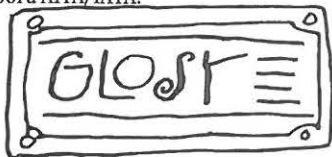
Propagátor českého divadla v Anglii

Michael Branwell z anglického Harlow k nám přijíždí se svým souborem už od roku 1987. Nezabývá se jen inscenováním, ale také překládáním českých autorů. Pro soubor z Harlow přeložil např. nově Havlovu Audienci a Vernisáž, dále Čapkovu RUR a Klicperovu Veselohru na mostě a hru Každý něco pro vlast. Spolupráce s naší zemí se neomezuje pouze na výměnu divadelních souborů. Na počátku devadesátých let pobýval Michael Branwell s manželkou v Havířově, kde vyučoval angličtinu a v roce 1997 organizoval finanční pomoc pro diva-

delníky na Moravě postižené záplavami. Na Jiráskově Hronově se mu zalíbilo natolik, že se ho účastní každoročně buď se souborem nebo jako čestný host festivalu.

K nepostradatelným návštěvníkům ze zahraničí patří i letos **Franz-Joseph Witting**, režisér z Paderbornu a dlouholetý funkcionář německé organizace amatérských divadel.

Z Belgie do Hronova došly pozdravy od pana **Guye Villersa**, zástupce regionální sekce zemí románské kultury v celosvětovém výboru AITA/IATA.

Vzpomínka na Jarku Horčíčkovou

Koncem července letošního roku odešla navěky „na druhou stranu řeky“ ve svých 48 letech paní Jaroslava Horčíčková, herečka, režisérka a víc než dobrá duše ochotníků z Nového Boru. Byla častou účastnicí Jiráskových Hronovů, navštěvovala semináře SČDO. Byla členkou Klubu režisérů a funkcionářkou severočeské oblasti. Absovovala 1. režisérskou školu SČDO (1981-1983). K divadlu přivedla i své dvě děti. Kdož jste ji znali, věnujte její památce chvilku vzpomnutí na dobrého člověka. Klub režisérů SČDO

Ozvěny festivalu

Upozorňujeme, že Zpravodaj byl publikován na serveru **Scena.cz** (www.scena.cz). Tamtéž budou po skončení festivalu umístěny dvě fotogalerie - jedna z představení a druhá bude mapovat zákulisí festivalu.

Mesy

Velký dík IT a tiskárně

Redakce Zpravodaje děkuje **Michalu Konrátovi**, který jako každoročně, zajišťuje informační technologie pro redakci. Letos redakční síť maká v plné kvalitě. Věříme, že mnozí z účastníků využili možnost zkontrolovat si elektronickou poštu v Internetové kavárně. Dále děkujeme perfektnímu týmu v tiskárně - počínaje panem ředitelem **D. Hartmanem** přes sazeče až po tiskaře.

Na obou stranách lidé chybují

V reakci na článek ve zpravodaji č. 6 z 7. 8. 2002, nazvaný **Zeptejte se, co to je, dostanete zelenou**, se omlouvá **ing. Jan Jirásek**, jednatel firmy JHJ s.r.o., za chybné jednání pracovnice v jídelně, která „použila na razítkování stravenek konkrétního dne jinou než určenou barvu“, takže jejich majitelé nemohli dostat označené jídlo. Situace se vyřešila vrácením peněz, nicméně firma chápe, že dotyční projeví svou nespokojenost. Za prospěšnější by však považovala, kdyby mohla vyslovit omluvu konkrétním osobám než „pouhému neznámému účastníku festivalu“.

jevištní akci (např. vypití rybníka nebo hašení rozpálené pece) je divákovi skryto za jednoduchým paravánem a zprostředkováno pouze slovním sdělením. Vybavenost žáků ZUŠ a chuť hrát a zpívat je zřejmá a evidentní a dává tušit další možnosti, o které mohli obohatit a povýšit inscenaci, což jsou především humor a nadhled. Představení totiž začíná písničkou, která relativizuje i zdánlivé jistoty, neboť ... „na každém šprochu může být pravdy trochu“. Jenže přímočaře odvyprávěný a odilustrovaný příběh je zbaven štatnatosti a vůně a dává nám sterilní jistotu stokrát ověřených dramaticko-výchovných postupů. A to je pro mou intenzivně znejišťovanou mysl najednou poněkud málo.

Marie Poesová

DDDD ZUŠ DĚČÍN: JAK KVŮLI VAJÍČKU ŠEL KOHOUT NA ZÁMEK

Již úvodní písničkou vzbudil soubor mladých sympatických lidí můj zájem. Hrál se na paravanu, před paravánem i za ním. Průzračně čistá pohádka potřebuje jednoduchost, přirozenost, upřímnost, a to jsou právě znaky, kterými soubor působí především. Chvilí vyprávějí sborově, chvílemi každý sám, za postavu mluví, aniž ji chtějí „hrát“. Slepíčky i kohout mají svůj půvab (hezka situace jejich setkání), kostýmy jsou z přírodních materiálů v jemných barvách. Kohoutek šel na zámek, vzal mě s sebou a bylo nám spolu dobře.

František Laurín

EUGENE IONESCO: PLEŠATÁ ZPĚVAČKA

Divadlu PoHrdobci z České Kamenice posloužila slavná Ionescova předloha k vlastní jevištní výpovědi, která s myšlenkovým vyzněním a tématem původního textu koresponduje jen vzdáleně. Na to má soubor samozřejmě plné právo. A vůbec, snaha po zcela novém uchopení, snaha po razantním „zdivadelnění“ toho

Foto: Ivo Mičkal

to dnes již kultovního díla absurdního divadla je pro mě asi největším pozitivem českokamenických divadelníků. Zároveň se však nemohu ubránit řadě otázníků, které mi divácký zážitek rozměňují, znejasňují a občas mě dokonce zavádějí do bludiště, z kterého není cesty ven. Ionescova předloha rafinovaně využívá především jazyka a rostoucí nesmyslnosti slovních promluv (včetně použití frází z anglické kon-

verzace), aby se ve finále i tyto nesmyslné promluvy rozpadly takřka do oblasti první signální soustavy - postavy se však chovají a jednají, jako by to byl běžný způsob jejich komunikace. Na takto nabídnutý inscenační princip soubor z České Kamenice vědomě rezignuje a buduje svůj vlastní příběh - lépe řečeno model či konstrukci - přičemž v zásadě původní textovou rovinu zachovává. Mary, služebná na začátku inscenace „startuje“ jakýsi obřad, rituál, Velitel požárníků odstraňuje do rudě zářícího krbu - krematoria (?) mrtvolu, mechanismus se rozjíždí. Počáteční dialog manželů Smithových je divadelně velmi účinný, mimo jiné zejména proto, že se snad nejvíce z celé inscenace pohybuje v interpretaci původního Ionescova textu. S příchodem manželů Martinových jevištní napětí značně klesá, pozornost se stále více soustřeďuje na vizuální stránku inscenace, obrazy a naplnění „svého“ příběhu. Dialog Martinových provází jakýsi „tanec židlí“ a na zvuk zvonů (pokyn shora?) dochází dokonce k záměně pohlaví - obraz jistě sám o sobě zajímavý a působivý, leč sdělnost a smysl tohoto obrazu nám, resp. mně, zůstal utajen. Služka, která se zpočátku zdála hlavním manipulátorem, se poté obrací k postavě za dveřmi (další „vyšší moc“?), aby si od ní vzala propriety Sherlocka Holmes. A takto bych mohl v otáznících pokračovat. Co mě však mrzelo nejvíce, byl výstup Velitele požárníků, který bývá vrcholem inscenací hry Plešatá zpěvačka. Zde, alespoň podle mého názoru, patřil tento výstup k nejslabším, a to po všech stránkách. Závěrem inscenace pak podle daného modelu ztratí představitel pana Smitha svou identitu a společnou silou všech ostatních umírá, aby na jeho místo mohl nastoupit představitel Pana Martina a vše začíná znovu, byť pro všechny (?) je za pět minut dvanácti i když není zcela jasné, že pro všechny, neboť dění na jevišti v závěru odkazuje spíše na to, že Paní Smithová (nebo její představitelka?) odrovnává své manžele a služka s požárníkem jí v tom pomáhají?! Inscenační model, či chcete-li myšlenková konstrukce, Divadla PoHrdobci je v obecné rovině vcelku čitelný, je také jasné, že postavy jsou manipulovány, zmíněné otázníky vyvolává především, dle mého názoru, absence základního vztahu jednajících postav k dané skutečnosti i k sobě samým - postavy jsou pasivními subjekty v daném soukolí nebo jsou nedobrovolnými figurkami náhodně vybraných jedinců nebo jsou dokonce rády, že mohou být účastny tohoto „tance smrti“ nebo... (o vztazích herců samotných - viz představitel Pana Smitha - k jevištnímu dění ani nemluvě). Po herecké stránce mě velmi zaujala představitelka Paní Smithové, které se dařilo zvládnout vedle bravurní

pohybové složky i přesnou míru nadsázky včetně point slovních situací. Znovu bych rád podtrhl, že pro mě byla nejsympatičtější momentem snaha souboru z České Kamenice „přečíst“ Ionescova Plešatou zpěvačku po svém, vytvořit vedle textu svůj příběh, svou interpretaci. Je však také pravda, že obecenstvo (alespoň v pátek večer) nejživěji reagovalo na slovní sdělení obsažené už v textu E. Ionesca. Milan Schejbal

PLEŠATÁ SPEVÁČKA

„Plešatá speváčka sa čese stále rovnakým spôsobom“ - hovorí autor. Spoločenská konverzácia víťazí nad všetkými situáciami, nad životom aj smrťou. Veliteľ požiarnikov odťahuje mŕtvolu do krbu, potom ako pána Smitha obesila manželka spolu s rodinnými priateľmi. Pán Martin zaujme jeho miesto a nikdo sa nečuduje, nikto si nič nevšimol. V absurdných mimobežiacich monológoch, ktoré sa tvária ako rozhovor postupne prebieha rozklad vzťahov, deštrukcia identity jednotlivých postáv. Posolstvo Ionesca o vyprázdnenosti ľudských vzťahov, o neschopnosti komunikovať a postupnej entropii, ktorá sa skrýva za spoločenskú konvenciu, sa od doby, kedy autor hru napísal, nezmenilo. Naopak, len sa prehĺbilo a dostalo oveľa krutejší tvar.

Súbor z Českej Kamenice uvádza tohoto klasika absurdnej drámy v trochu úsmevnej podobe, zdôrazňujúc humornú stránku absurdity, čím sa hra zdá na prvý pohľad divákovi prístupnejšia. Expresívne líčenie a čiastočne dobový kostým s panoptikálnou nadsázkou korešponduje so zvolenou hereckou štylizáciou zmechanizovaných pohybov a skandovaných replík. Scénografia je priestorovo neujasnená, čiastočne mätúca, hororové svetlenie sa pokúša navodiť kontrast ku grotesknosti hereckých prostriedkov. Snaha o udržanie pozornosti diváka sa javí mierne kontraproduktívna. Na scéne dochádza k nadužívaniu humorných gagov, v ktorých sa zahliť Ionescov text. Predstaveniu však nemožno uprieť snahu o súčasné aktuálne žánrové uchopenie dnes už klasikej predlohy. Ján Zavarský

Nezávislé divadelní studi De Facto Mimo Jihlava

Martin Kolář: HUKOT 4

Dojmy, nálady u pomínky - naposled. Ve včerejším Zpravodaji řekl Ján Zavarský, že ochotníci dokáží mnohdy a snáz najít aktuální témata než profesionální divadlo. Už jsem před časem kdesi napsal - nejspíš v Amatérské scéně - že dva texty, které pro mne velice dobře postihují „reálný svět“ (opět termín Jána Zavarského z už zmíněného rozhovoru), vznikly v amatérském divadle a pro amatérské soubory. Mínil jsem tím vloni na JH uváděnou „ajzboňáckou“ komedii Nejhodnějších medvídků a letošní Hukot 4. Už dlouho, předlouho jsem přesvědčen, že drtivá většina jevů našeho veřejného společenského života paroduje sebe sama. Tak, jak to kdysi napsal Karl Kraus o operetě: v jistém okamžiku se její postupy a konvence fabulační a dějové stávají tak nesmyslné a absurdní, že berou se vážně, parodují se. Myslím, že nemůže být lepší parodie, neboť ta je kvalitní jenom tehdy, když

nejdříve přesně a adekvátně (a chcete-li zcela vážně) podstatu parodovaného jevu zobrazíme. A může se toto východisko dosáhnout snadněji, účinněji a výstižněji než tím, že sám reálný jev, jenž má být parodován, o sobě takto vypoví? Podle mého názoru tohle dělá Hukot 4. Protože zná náš „reálný svět“, (viz výše J. Z.), zná i ty rysy jeho různých podob a rovin, jež jsou svou vlastní parodií.

A pro tuhle rozhodující a hlavní vlastnost má text Hukotu 4 mé divácké sympatie, které přetrvávají přes všechny dílčí chyby a slabiny inscenace. I konec, který není zrovna povedený. Jan Císař

HUKOT 4

Prostredie atómovej elektrárne je pre väčšinu z nás tajomným, fascinujúcim a potencionálne nebezpečným svetom, do ktorého by sme možno aspoň raz chceli nazrieť inak ako prostredníctvom médií a bez všadeprítomných politikov. Nuž sa nám to podarilo, aj keď médiá a politici nechýbali. Ak si k tomu prirátame podtitul radioaktívni groteska, bolo sa na čo tešiť.

A naozaj bolo zarobené na vynikajúcu zábavu - už spomínané atraktívne prostredie, zohraná komická dvojica ako „rozprávači“ a komentátori deja, mierne dementný minister, zámena postáv, priam detektívna zápleтка, Ferda hrajúci na dve strany, vtípne napísaný text, láska, sex, záchod, hlásenia závodného rozhlasu, ekoterorista priamo v objekte...

A zábava sa našťastie aj konala. Priaznivý dojem akurát miestami mierne kazila prílišná rozvláčnosť textu (akoby sa autor nevedel vzdať žiadneho nápadu). Karol Horváth

NAŠI RECENZENTI

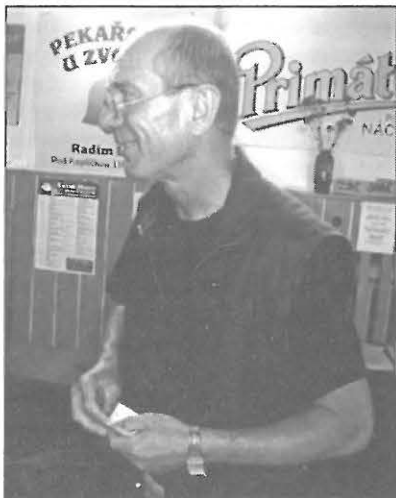
Radovan Lipus

Vladimír Zajíc

František Laurín

Václav Špirt

Časopis *Amatérská scéna* je spolu s přílohou d'ARTAMAN v současnosti jediným celistvějším prostředkem – kanálem informací z oblasti amatérského divadelního dění. Navíc je prostředníkem zveřejňování divadelních her, které by jinak jen těžko spatřily světlo světa v tištěné podobě.

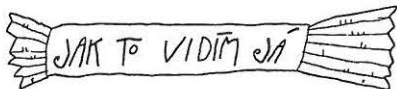
Z víceméně odborně teatrologicky zaměřeného časopisu, který psal o amatérském divadle stále méně, jsme jej proměnili v časopis organizující amatérské divadelní dění, poskytující informace a odborný servis.

Naším přáním a snahou je to, aby čtenáři, kteří před lety na časopis zanevřeli, neboť jim mnoho neřikal, nahlédli do jeho dnešního obsahu. Tím by zjistili, že je dnes o něčem jiném, a věříme, že by o něj obnovili zájem. Myslíme, že by neměl chybět – obrazně řečeno – v žádné divadelní rodině, souboru. Šest stovek předplatitelů zatím neodpovídá počtu „divadelních rodin“ v České republice. Jsme přesvědčeni, že by vyšší míra informovanosti prospěla jak jednotlivým souborům a jejich vůdčím osobnostem, tak celému amatérskému divadelnímu hnutí.

Chcete-li být důkladně informováni o divadelním dění a problematice amatérského divadla jako celku, včetně uměleckého přednesu, chcete-li, aby se o vašich divadelních aktivitách dozvídali druzí a aby zůstaly zaznamenány i pro budoucí generace, učinite tento nepřehledný krok: Objednejte si dvouměsíčník *Amatérská scéna*. Cena ročního předplatného je 180 Kč. Adresa: Amatérská scéna, ARTAMA, P. O. BOX 2, 140 16 Praha 4.

Milan Strotzer

za redakci Amatérské scény

Žatva předpokládá zralé obilí

V sousedství různých tematických seminářů, jejichž odborným garantem je ARTAMA, schází se již po třinácté na Jiráskově Hronově divadelníci na Rozborovém semináři, připravovaném klubem režisérů SČDO, lektorsky vedeném mgr. Jiřím Hrašem. Příprava semináře začíná již od chvíle, kdy je znám program hronovské divadelní žatvy. Některým členům Klubu režisérů je zaslán vedoucím klubu ing. Zakopalem text hry a zadán úkol připravit co nejlépe úvodní slovo k vybrané inscenaci. Na semináři pak seznámit účastníky s autorem, jeho dílem i konkrétní hrou. Samozřejmě i zasvěcenějším rozborům dané inscenace na jevišti Jiráskova divadla. Tento způsob oceňují účastníci semináře, kterým nejde jen o „pocitomanii z představení“, tak častou v různých diskusích. Tolik k poslání a obsahu Rozborových seminářů KPR, na něž má každý zájemce volný přístup.

Letos, ale už i v minulých letech, se setkáváme s inscenacemi, na něž „nepasují“ otáz-

PYGMALION

G. B. Shaw & brněnský hantec & muzikál & **boleradické Divadlo bratří Mrštíků**. Výsledkem je ohňostroj *Pygmalion* aneb *My Fair Lady* ze *Zelňáku* podle G. B. S. Režisérka Alena Chalupová předváděvě upravila text. Stočila povrchní brněnskou současnost do dvacátých let minulého století a její divadelní uvažování je konkrétně vidět ve vyznění hry, kdy výstižným znakem osciluje mezi původním kritickým vyzněním dramatu a happyendovou sladkostí muzikálu. Úprava také umožnila souboru uplatnit všechny výrazové prostředky, kterými vládne, ke kompaktnímu sdělení. Názorně jsme byli svědky myšlení o divadle a myšlení divadlem, ať už jde o herce a jejich dovednosti, scénografickou a kostýmní složku, zpěv, hudbu. Vůbec hudební složka byla určité pro mnohé překvapením. Klavír v inscenaci s přehledem nahradil celý orchestr, o zesilovačích, reprobednách, etc. ani nemluvě. Na představení boleradických jsme si prožili proces, v němž tvůrce stvořil své dílo v živém materiálu. A to jak v příběhu samém, o utváření Lízy, tak ve způsobu, jak nám byl tento příběh boleradickými divadelně vyprávěn, jak před námi vznikl. Je zřejmé, že inscenace je již fixována, pevně zakotvena v řádu, takže podrží soubor i v okamžicích možné únavy. Totéž se týká i situací v tak zvané lepší společnosti. Ty sice fungují, ale jistota boleradických v nich není tak zřejmá jako v zemitých a excelentních situacích v ulicích velkoměsta či v situacích uvnitř profesorova domu. Co dodat, co napsat, když ... když to prostě je. Inu, řečeno slovy kolegy Zakopala: Přijeli - Sehráli - Získali diváka.

Vladimír Zajíc

(Vymuto z článku o Krakonošově divadelním podzimu 2001 v časopise *Amatérská scéna* č. 6/2001.)

DRAHOUŠEK ANNA

S **Nezávislým divadelním studiem De Facto Mimo z Jihlavy** jsme se na letošní Divadelní Třebíči setkali už podruhé - tentokrát v inscenaci hry **Vereny Kanaan Drahoušek Anna** (režie Dáša Brtnická). Tato hra pro dvě herečky je zvláštní v tom, že je to vlastně jakési monodrama na druhou - nikdy nedojde k vzájemnému dialogu (nepočítáme-li závěrečný dialog živé Anny s mrtvou Paní). Sledujeme postupně odlišný pohled na stejné situace. Hra je aktuální sondou do duše dvou rozdílných žen - především pak do duše a myšlení ženy z nižší společenské vrstvy, z níž služka Anna pochází. V samotném závěru, po smrti Paní, se pokouší hledat stopy a příčiny, jak a proč k tomu všemu došlo a ono závěrečné poučení působí poněkud přilepeně. Lze si představit, že by hra skončila smrtí Paní - ony dva nezávisle vedené monology, dvě strany jedné mince, dva pohledy na společný život z úhlu představitelky různých společenských úrovní, jsou samy o sobě dostatečně silnou výpovědí o současném stavu společnosti.

S tímto problémem lomícího se závěru si jhlavští tak docela neporadili, a tak je celkové vyznění inscenace poněkud oslabeno. Nejsilnější je inscenace v první části monodramatu Anny v podání Evy Čurdové. Je to patrné i proto, že prostředím z něhož postava pochází je tvůrcům inscenace nejbližší, protože s ním mají nejvíce zkušeností. Eva Čurdová je skvělá tam, kde může být autentická - pak dokáže přesně dávkovat pauzy, pointovat vtipy a je skutečně potěšením ji sledovat. Závěrečný monolog nad mrtvou Paní však vyžaduje dramatické jednání a tam už se jí daří méně. Monolog Paní - herečky - je méně vděčný zřejmě z důvodu, že už samotné autorce je proletářský svět bližší. Postava herečky je proto mnohem více karikovaná než životnější služka. Přesto můžeme konstatovat, že si s ní Květa Příbylová poradila na solidní úrovni.

Takže nezbyvá než zopakovat již výše napsané: škoda přebytečného závěru. I tak jsme však viděli představení, které nás oslovilo i pobavilo.

Alena Exnarová

(Vymuto z článku Průvodce po představeních FEMADu Poděbrady a Divadelní Třebíče v *Amatérské scéně* č. 3/2002.)

ACH JO? (OHLAS OHLASU OHLASU)

Herecké dílny Sergeje Fedotova jsem se zúčastnil poprvé a z pozice svobodně jednajícího člověka jsem se po pěti dnech zcela bez emocí rozhodl dílnu opustit. Že mě práce v Sergejově skupině nenaplnila pocitem radosti a sebeobohacení, a že jsem se v jejím prostředí necítil dobře (což byly jediné pohnutky k mému odchodu), jsem Sergejovi vysvětlil, a s vědomím, že se rozcházíme v klidu a přátelském porozumění jsem dílnu opustil. V rozhovoru, zveřejněném Vladimírem Hulcem v 7. čísle *Zpravodaje*, jsem se o dva dny později dozvěděl, že Sergeje nazývám šílencem a diktátorem (!) Na otázku, co ho vede k tomu, vkládat do mých úst názory, které jsem nikdy nevysslovil a které si ani nemyslím, mi V. Hulec odpověděl, že se této „nepatrné chyby“ při své práci dopouští, zveřejňování zkrácených informací považuje v novinách za běžné, a hodlá v tom v budoucnu pokračovat. To mi také v 8. čísle *Zpravodaje* dokázal článkem „Ach jo“. Ke svému údivu jsem se dozvěděl, že jsem na Hulce soptil oheň a vyhrožoval mu násilím, což mě velmi překvapilo, protože jsem o tom nic nevěděl. Uznávám, že fantazie a vypravěčské schopnosti dodávající zmíněným dvěma článkům britkost a vtip a že pouhá pravda bývá pro čtenáře mnohdy nezajímavá a banální. Reakce čtenářů se skutečně neprodleně dostavila. Společně s článkem „Ach jo“ vyšel otevřený dopis, kde mne Petr Haken, dlouholetý člen dílny S. Fedotova, oslovuje „neznámý odpadlíku“, přestože jsme se v dílně stýkali a dobře se známe. V dopise, který svým slohem nápadně připomíná projev s. Jiřiny Švorcové, napsaný k příležitosti anticharty, mě Haken zve do Sergejovy dílny, ať jen přijdu a zešílím tam s nimi. Vzhledem k tomu, že jsem v dílně pobýval a dobrovolně ji opustil, mně vyzvání k této návštěvě připadlo poněkud komické. Protože byl P. Haken při psaní dopisu evidentně velice rozrušen, ptám se, jestli příliš mnoho fantazie (byť záměrně použité ve prospěch dobré úrovně novin) někdy přeci jen trochu neškodí. To je jediný důvod, proč jsem příspěvky obou pánů nepřešel pouze mlčením a úsměvem a raději jsem napsal tento článek.

„Neznámý odpadlík“ Daniel Razím

NÁŠ ŠPION

... TENTOKRÁT NASAZENÝ PO CELÝ TÝDEN V KURZU SCÉNOGRAFIE

Půjdeme po podstatě, dáme základní linku, kterou dodržíme...?

Letošní kurz scénografie již třetí (pro některé první, i druhé) pokračování. Hledání předmětu, jenž vznikl lidským působením. Dopis vedoucího lektora Davida Baziky (na snímku uprostřed): „*Přivezte domácí úkoly: své foto v situaci, obraz, karikaturu, popis postavy v situaci z literárního díla. Sebrané předměty s příběhem...*“

P: „*Chtěl jsem jít ven, ustal jsem, uklouzl po pivním tácku, pohrabáčem si přitáhl botu, a v té jsem našel hlavu hada. K jídlu dobrá, dal jsem ji do igelitky. Záparkou jsem podpálil korkovou zátku a přiložil papírovou krabici. Popel jsem hřebíkem shrábl na kovový plíšek.*“

Go, change, jump... soustředit se, rozpořehovat, YES, YES, BAZU, velí Martin Plešek...

Bleděmodrý Petr, pes v N.Y. - Scéna! Mrakodrapy, semafore, žluté taxi, reklama... Ground Zero - hluboká imprese a deprese. Perníková chaloupka - Jeníček, Mařenka, les, nejvyšší strom... Scéna! Štafle malé, štafle větší, kmeny, látky. „Pocit strachu...“ Ž: „Více přemýšlím o scéně.“ D: „Já píšu jen básničky, nemohu přispívat do zkostnatělých novin.“

Postava z obrazu - ze základního neutrálního postoje rozfázujte výslednou polohu. Změna postoje - změna významu postavy na scéně.

Kdo nechce, hledá důvod, kdo chce, hledá způsob - scénograf Pavel Purkrábek.

Poslední člověk na světě, sedí v osamělé místnosti, v tom kdosi zaklepe a vstoupí. Scéna! Pizza go home, change, jump... starý muž v kabinetu kuriozit, temperamentní padesátka... fuk, fuk, otevřenými dveřmi doléhá tukot kovových předmětů.

Triton - oáza našich otázek, nezapomenutelný, sytý a zvukový Mirčin hlas. Nová lektorská architektonická kravata. Koruna za minutu pozdějšího ranního příchodu - veselý večer při červeném.

Zavalení, nasycení podněty... Davide, děkujeme.

(Ne)vděční frekventanti.

ZLATÝ ALOIS

Aleš Bergman: 1. Hukot 4 - komedie jdoucí „od situace“, tedy žádné „pitvořeni se“, 2. Slon - osobně mi to sedlo, 3. Druhá polovina českobudějovických Hráčů (do odchodu „podvodníků“) - fungovalo to. **Michael Branwell** (*divadelník z Harlow, Velká Británie*): 1. Chorvatské Plesní studio, jež na základě tohoto festivalu pozve do Harlow, 2. Mezinárodní setkávání s různými lidmi, 3. Přátelství s českými divadelníky. **Josef Brůček:** 1. Na druhé straně řeky - za roztržení jeviště na dvě půlky, 2. Čoklí hráči - za pozdě spuštěné ventilátory, 3. Slon - za nejlehčího slona na světě. **Jan Císař:** 1. Axel Kohout a Alexander Terhorst, herci z inscenace Woyzeck & Woyzeck, 2. Margareta Naxerová, Paní Smithová v Plešatě zpěvačce. **Michal Dufek** (*mim, vedoucí dílny pantomimy*): 1. Čoklí hráči, 2. Triton, 3. Hronovská kyselka. **Sergej Fedotov:** 1. Čoklí hráči - pro fantazii režiséra a kvůli hereckému stylu, 2. August August, august - stylově uzavřená inscenace. **Alexandr Gregar:** 1. František Zborník za režii Na druhé straně řeky, 2. Herci, který hrál hlavní postavu - faráře - v inscenaci Na druhé straně řeky, 3. Hukot 4 - dlouho jsem se tak nenasmál. **Karol Horváth:** 1. Vladimír Hulec - za soustavnou a svatou podporu nových divadelních forem, 2. Malebnému okolí Hronova, 3. Těstovinám s modrým sýrem v „C“. **Radmila Hrdinová:** 1. Oně paní, která brzo ráno, když jsem čekala na autobus do Prahy venčila před hotelovou školou své dva bílé voříšky. A když po tom jednom něco zbylo na chodníku, s naprostou samozřejmostí se sebrala a odnášela kus daleko. Zdůrazňuji, že to bylo brzo ráno a na té ulici jsem byla jen já a ta paní. Když jsem k poledni dorazila do redakce Práva na pos... Vinohrady, s nostalgií jsem na ni vzpomínala, 2. Dřev Náchod - za odvalu, s níž si vybrali dramalet Miodraga Pavloviče, 3. Pohotovému občerstvení v předsáli Sálu Josefa Čapka, zvláště pánovi, co míchal do výborné ovocné pití. Byla jsem jeho stálý zákazník. **Vladimír Hulec:** 1. Plesní studio DK Krystalna kocka Vedrine, Sisak, Chorvatsko - Za zavřenými dveřmi (za vážnost bez úsměvu a taneční lehkost bez exhibicionismu, za nejlepší inscenaci JH), 2. Kulturně divadelní spolek Puchmajer - Hoši z nároďáku (za to, že s navenek nevinnou hříčkou vyvolali největší a nejrozpornější diskuse a ohlasy), 3. Divadlo DRED Náchod - Dům lásky (za vyhraněně formulovaný názor a postoj). **Oskar Hulec** (*14 let*): 1. DRED Náchod - jsou nejsympatičtější, 2. Puchmajer - za southparkovský humor, 3. Tritonu - maj tam skvělé víno a vždycky to tam žije. **Vladimír Jopek** (*kurs K - kompozice*): 1. Hudební skupina Kantoři na Open programu za to, že dokázali stmelit lidi od 1 do 100 let, 2. Woyzeck za perfektnost, 3. Čoklí hráči za to, že mě „vzali“. **Dagmar Kolínová** (*vrchní oponářka JD*): Jedině Aloisi Jiráskovi, nikdo jiný si to nezaslouží. **Helena Kozlová:** 1. Pracovní a kooperativní nálada v redakci Zpravodaje, 2. Františkovi Zborníkovi za téma jeho hry Na druhé straně řeky, 3. Radovanu Lipusovi za popularizaci Ostra-

ky typu O čem? Jak? Proč? a Komu? je předkládaná performance určena. Jako by tyto poučky přestávaly platit. Stává se, že nesrozumitelný text ohroží vnímání základní osy příběhu. Tzv. „mladé divadlo“, obvykle z polí Šrámkova Písku, přivádí na hronovskou Žatvu nezralé obilí. Jde o podbízivost divákům, vnímajícím „na první signální“, nedbalost v kvalitě textu a jeho jazyka, šumlování, nedoslovování atd., atd. Bohužel tato představení zkruslují pohled na celkovou úroveň amatérské divadelní úrody toho kterého roku. Není to škoda?

Pak se stává, že někdy na rozborovém semináři jen s obtížemi vyhledáváme v množství prázdné slámy pár zrněk, z nichž by v letech příštích mohlo vyrůst kvalitní obilí.

Václav Müller, člen KR SČDO Brno

MĚSTO PLNÉ KOMEDIANTŮ - PO ČTVRTÉ!

Desetidenní festival **Divadlo evropských regionů** hostí víc než sto dvacet představení z celé Evropy. V rámci tohoto festivalu probíhá **Open Air Program**, který produkuje **Volné sdružení východočeských divadelníků**.

Vyzýváme všechny zájemce, pokud budete chtít předvést Vaše představení v rámci tohoto programu, dejte nám vědět. V příštím ročníku uvítáme zvláště představení pro děti na odpolední letní scény, večerní experimenty i zábavná představení do atrií (pozor - představení „přenesená“ z jeviště a závislá na složitějším svícení, přestavbách, zázemí a přestávkách nemají šanci!) a především máme zájem o pouliční představení, vystoupení žonglérů, průvodová představení s chůdai - na Velké náměstí a uličky kolem Klicperova divadla.

Přihlášky k dispozici na internetu:

<http://www.vsvd.webpark.cz;>

nebo <http://www.klicperovodivadlo.cz>.

Uzávěrka přihlášek je **30. dubna 2003**, festival Divadlo evropských regionů a jeho OAP v Hradci Králové se koná od 21. do 30. června 2003.

Naďa a Saša Gregarovi, produkce OAP

POZVÁNKA NA DIVADELNÍ SEMINÁŘ

Klub režisérů SČDO připravuje na NP venkovských souborů na KDP ve Vysokém nad Jizerou opět **seminář - dílnu na téma „inscenační prostředky lehčích divadelních žánrů“**.

Doba konání: od neděle 13.10. do pátku 18. 10. 2002 včetně, vždy v odpoledních hodinách.

Hlavní lektor: Mgr. A. Jiří Hraše, „třídní“: Dušan Zakopal. Zájem o účast je třeba ohlásit do 14. 9. 2002. Podrobnosti o semináři a přihlášky si vyžádejte na adrese:

D. Zakopal, Gen. Píky 12/2886,

702 00 Ostrava 2

Tel: 069/661 29 95, 0604 96 40 41

UKÁZKA Z DÍLNY S. FEDOTOVA NA TÉMA ROMEO A JULIE

Snímky: Ivo Mičkal

Za rok nashledanou...

Zpravodaj 72. Jiráskova Hronova
Vydává organizační štáb
Šéfredaktor: Jana Soprová
Redakce: Helena Kozlová; Vladimír Hulec;
Josef Mesy Meszáros; Jaroslav Pokorný
Výtvarník: Rostislav Pospíšil
Fotograf: Ivo Mičkal
Oficiální stránky festivalu:
<http://jiraskuv.hronov.cz>
On-line zpravodajství z festivalu:
<http://www.scena.cz>
Tisk Grafické závody Hronov s.r.o.
Cena 5 Kč

vy. Petr Lanta (*Divadelní společnost Dr. Krásy*): Libor Novák - nejvděčnější divák JH, 2. Němečtí herci v inscenaci Woyzeck & Woyzeck - za jazyk herectví, kterému jsem rozuměl, aniž bych uměl slovo německy, 3. Čoklí hráči - za nepřehlédnutelnou významotvornou výtvarnou složku. **František Laurin**: 1. František Zborník - za autorství a režijní podíl na inscenaci Na druhé strany řeky, 2. Nezávislé divadelní studio De Facto Mimo Jihlava - za humor, 3. Jan Císař, který se již zvolna stává Jiráskem. **Geoff Leeds** (*Člen divadla Harlow, Velká Británie*): 1. Spolužáckoviny, 2. Přátelství a vzájemná družba, 3. Pivo (úžasné). **Radovan Lipus**: 1. Všem mladým rozněvaným divadlům za jejich hněv, 2. Seminaristovi Antonínovi Dvořákovi za jeho klid a trpělivost, 3. Lektorovi Davidovi Bazikovi za to, že nosí správné tričko. **Josef Mesy Meszáros**: 1. Pes Filípek, že nám tak dobře hlídal pokoj, 2. Modrý portugal z Tritonu, že nás držel po celou redakční práci při živote, 3. Vladimír Hulec - za cenné redakční rady. **Ivo Mičkal** (*fotograf*): 1. Česko-budějovičtí Hráči, 2. Děčinská Vrahova matka, 3. Jihlavský Hukot 4. **Dvořčata Gábina a Simona Noskovy** (*účastnice semináře S*): 1. Na druhé straně řeky, 2. Seminář S, 3. Spaní v tělocvičně. **Jaroslav Pokorný**: 1. Čoklí hráči, 2. Jana Soprová - za to, že mě sem vzala, 3. Vladimír Hulec, Radovan Lipus, František Laurin - za to, že jsem je poznal. **Milan Schejbal**: Jsem divný, ale mám rád humor i na jevišti: 1. Hukot 4, 2. Hráči, D 111 České Budějovice, 3. Woyzeck & Woyzeck. **Jana Soprová**: 1. Františkovi Zborníkovi a jeho hře, 2. Modrému portugal z Tritonu, 3. Úžasným spolupracovníkům v redakci. **Karla Štaubertová-Sturm** (*operní režisérka*): 1. Fotografie pejsků ve Zpravodaji, 2. Woyzeck (za srozumitelnost), 3. Problémovému klubu za statečnost věci pojmenovávat. **Tereza Tomasová** (*10 let*): 1. Na druhé straně řeky, 2. Naslouchej..., 3. August August, august. **Franz-Joseph Witting** (*režisér z Paderbornu, předseda Svazu amatérských divadel Badensko-Wurtenbersko*): 1. Woyzeckovi a Chorvatům za to, že jsem viděl na jevišti konečně lidi, 2. Návštěva náchodského zámku a zmínka o rodu Schaunberg-Lippe, 3. Mezinárodní workshopy. **Vladimír Zajíc**: 1. Na druhé straně řeky, 2. Česko-budějovičtí Hráči, 3. Pygmalion (znám z jiných přehlídek). **Ján Zavarský**: 1. Redakci Zpravodaje za pohodu, 2. Čoklím hráčům za inscenaci, 3. Restauraci „C“ za lyonské brambory.

Zpracoval hul

P.S. Tyto hlasy berte jako neoficiální. Dnešní dvě inscenace mohou ještě do výsledků i názorů všech zúčastněných rázně promluvit. Proto „oficiální“ výsledky této „ilegální“ ankety vyhlásíme až po všech představeních JH - v našem oblíbeném Tritonu záhy po Ohňostroji.

HVĚZDY NAD HRONOVEM VŠEMI OBLÍBENÉ A NENÁVIDĚNÉ HODNOCENÍ VIDĚNÝCH INSCENACÍ.

	Hoši z národáku, Praha	Dům lásky, Náchod	Vrahova matka, Děčín	Za zavřenými dveřmi, Chorvatsko	Na druhé str. řeky, Česká Lípa	August August, august, Volyně	Naslouchej..., Ostrov	Jak kvůli vajčku..., Děčín	Plešatá zpěvačka, Česká Kamenice	Hukot 4, Jihlava
Josef Brůček	●●	●●	●●	●●	●●	●●	●●	●●	●●	●●
Jan Císař	●●	●●	●●	●●	●●	●●	●●	●●	●●	●●
J. Černíková-Drobná	●	●	●	●●	●●	●●	●●	●●	●●	●●
Sergej Fedotov	●●	●●	●	●●	●●	●●	●●	●●	●●	●●
Karol Horváth	●●	●●	●●	●●	●●	●●	●●	●●	●●	●●
Jiří Hraše	●	●	●●	●●	●●	●●	●●	●●	●●	●●
Radmila Hrdinová	●●	●●	●●	●●	●●	●●	●●	●●	●●	●●
Vladimír Hulec	●●	●●	●●	●●	●●	●●	●●	●●	●●	●●
Kateřina Kolářová	●●	●●	●●	●●	●●	●●	●●	●●	●●	●●
Helena Kozlová	●●	●●	●●	●●	●●	●●	●●	●●	●●	●●
František Laurin	●●	●●	●●	●●	●●	●●	●●	●●	●●	●●
Josef Mesy Meszáros	●●	●●	●●	●●	●●	●●	●●	●●	●●	●●
Jaroslav Pokorný	●●	●●	●●	●●	●●	●●	●●	●●	●●	●●
Milan Schejbal	●	●●	●●	●●	●●	●●	●●	●●	●●	●●
Jana Soprová	●●	●●	●●	●●	●●	●●	●●	●●	●●	●●
Vladimír Zajíc	●	●●	●●	●●	●●	●●	●●	●●	●●	●●
Dušan Zakopal	●	●●	●●	●●	●●	●●	●●	●●	●●	●●
Ján Zavarský	●●	●●	●●	●●	●●	●●	●●	●●	●●	●●
Vít Závodský	●●	●●	●●	●●	●●	●●	●●	●●	●●	●●
František Zborník	●	●●	●●	●●	●●	●●	●●	●●	●●	●●

46,5 49,5 47,5 53,5 64 54,5 50 46,5 42,5 55
✓ ✓ ✓ ✓ ✓ ✓ ✓ ✓ ✓